

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

complectens sanctos Mensium, Aprilis, Maii & Ivnii

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1603

Martyrivm S. Pancratii. Ex eo quod syncera fide apud Surium habetur.
Passus est anno Christi 303 ætatis suæ 14. Marcellini Papæ anno 7. Item
S. Soteris virginis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42716

660 MARTYRIUM S. PANCRATII.
 iussit; quorum corpora fideles in prædio eorum,
 via Latina secundo milliaro posuerunt; quo in
 loco exuberat virtus martyrij eorum, usque in
 præsentem diem. Post hæc Luxurius abiit Taraci-
 nas ad virgines Christi, & ut vidit præciæ, con-
 stanterque dæmoniorum cultum execrantes, ab-
 latis omnibus, quæ habebant, eo in cubiculo, in
 quo pariter morabantur, subiectis flammis eas
 exussit. Altero die sanctus Cæsarius diaconus eb-
 veniens, castissima sacrarum virginum corpora
 prorsus illæsa reperit; quæ in nouo condens lat-
 cophago, humo altius effossa, sepeliuit.

Item Domi-
 sillz, &c.

MARTYRIUM S. PANCRATII. EX

C. Baron. to.
 3. Annal.

eo quod sincera fide apud Surium habens. Pas-
 sus est anno Christi 303 ætatis suæ 14. Marcellus
 Papa anno 7. Item S. Soteris virginis.

12 Maij.

Illis temporibus, quibus Diocletianus & Ma-
 ximianus Imperatores Christianos diuisis cru-
 ciatibus ad simulacrorum venerationem
 compellebant, fuit apud prouinciam Phrygiam
 Cledonius quidam, vir egregia nobilitate clä-
 rus, qui ex amissa coniuge filium habebat nomi-
 ne Pancratium. Cumque post aliquod vitæ spa-
 tium, corporis infirmitate correptus, ad alteram
 sibi vitam migrandum esse cerneret, vocato ad se
 Dionysio fratre, vnicè ei filium suum Pancratium
 commenda uir, orans atque obsecrans, & per om-
 nipotentem Deum quoque adiurans, ut vniuersas
 facultates quas relinquebat amplissimas si-
 deliter & accuratè nepoti suo conseruaret. Itä
 mortuo Cledonio, Dionysius summa fide Pancra-
 tium curandum suscepit, tantaque beneuolentiä
 ac studio tractauit, ut paterni amoris affectus
 maiori

Cledonius
 pater Pan-
 cratij.

Dionysius
 patruus Pa-
 cratij.

maiori non potuisset. Post triennij autem tem-
 pus Romam cum Pancratio profectus, in monte
 alio cum omni familia, & dæmoniorum suo-
 rum simulacris sedem fixit. Ibi tum propter per-
 secutionis acerbiter Romanus Pontifex, in
 vico Dionysij & Pancratij latitabat; cuius egre-
 gas virtutes Dionysius vt cognouit, quomodò
 populum cum idolorum cultu miserrimè con-
 fectum in æternæ salutis viam reduceret, ve-
 hementer eius amore inflammari cœpit; pro-
 fusè vt viam omnem modumque exquireret, quòd
 cum Pancratio eius conspectu, & colloquio frui
 possit. Itaque die quadam pedibus Eusebij totius
 sanctitatis viri (is Ianitoris officio apud Ponti-
 ficem fungebarur) aduoluti, rogarunt vt ad Pon-
 tificem adduci mererentur. Fuere continuo be-
 nignè admissi, (cælesti namque oraculo de eo-
 rum aduentu Pontifex monitus erat) & pera-
 manter excepti. Illi autem demisso corporis ha-
 bitu ad terram vsque Pontificem venerantes,
 Christum sibi, quem hactenùs ignorassent, præ-
 dicari postulârunt.

Tum Pontifex maiori delibutus gaudio eo-
 rum postulato satis fecit egregiè, atque post dies
 admodum viginti sacris aquis expiatis, intra
 sanctæ matris Ecclesiæ limina recepit. Eo igitur
 beneficio affecti, aded in Dei timore animis
 firmere cœperunt, vt etiam vltro sese persecu-
 tionibus offerrent. Non multò post Dionysius
 Deo charus, ex hac misera & caduca vita ad al-
 teram illam in omni seculorum æternitate be-
 atam migravit. Cùm autem paganorum in Chri-
 stum furor indies augmentum caperet, aded vt
 Christi cultores etiam indicta causâ, ad sup-
 plicia & mortem raperetur, inter alios compre-
 hensus

Dionysius
 & Pæcratius
 post cateche-
 sin baptizã-
 tur.
 Dionysij
 obitus.

Pancratius
comprehenditur.

hensus etiam Pancratius, propter natalium splendorem Diocletiano oblatus est. Tyrannus autem viso Pancratio, vehementer ad vultus eius pulchritudinem obstupuit & sine fine admirans quod in tantilla ætate ad mortem pro Christi gloria sese offerret sic eum affatus est: insigne tibi consulo tibi ut omnia qua teneris vanitate, michi consentias & ab hac Christianorum insania decedas, reddasque te natalibus tuis. Ego enim te propter patrem tuum, qui michi in vita amicitiam fuit honoribus & diuitijs auctum, loco filii habeo. Quod si verò speris pietatis meæ mortis Christo adherere pergis, iubebo te crudeli interfectione deleri, & corpus tuum flammæ exustum, etiam sepulturæ honore spoliari.

Pancratius
puer, præclarè respondet
Diocletiano.

Ad hæc Pancratius animo planè virili respondit. Noli frustrà errare, domine Imperator, ut me vides puerum annorum quatuordecim credas michi minus aut senectus aut sapientia superesse. Dominus enim noster Iesus Christus etiam nobis mentem & intelligentiam contulit, ut nullos profus aut principum aut iudicum terrores timeamus. Porro dixisti, quos me horarum colere, pluri & impostores fuere, qui nec sui pepercere parentibus, & fratrum suorum sceleribus contaminarunt: ita ut ego facis quam nequeam, quomodo non scædum & turpe sit potestatem, illos colere quorum si similes esse scire famulos tuos, iure in eos animaduertes. Diocletianus his auditis, iussit eum sine mora in vitam Aureliam abduci, & capitis ibidem sententiam subire; nè à puero victus, sempiterna ignominia notaretur. Itaque ministri Pancratium ad delatum locum abduxerunt, & capitis supplicio affecerunt. Octauilla autem corpus eius nocivè sublatum.

Capite truncatur.

sublatum, cum aromatibus in sepulero condidit
 Idus Maias. Eodem tempore, Soteris claris na-
 talibus orta, virgo sacratissima, martyrij palmā
 adeptā est, Diocletiani Nono, & Maximiani O-
 ctavo Consulatus anno. Est de eadem, eiusmodi
 præclarum encomium S. Ambrosij, in exhorta-
 tione ad virgines, propè finem. Soteris cum esset
 decora facie valdè, & nobilis virgo, maiorū pro-
 sapia, Consulatus & præfecturas parentum, sa-
 cra posthabuit fide, & immolare iussa, non ac-
 quieuit. Quam persecutor immanis, palmis cæ-
 di præcepit, vt tenera virgo dolori cederet, aut
 pudori. At illa vbi audiuit hanc vocem, vultum
 aperuit, soli invelata atque intacta martyrio, &
 volens iniuriæ occurrit, vultum offerens, vt ibi
 martyrij feret sacrificium, vbi solet esse tenta-
 mentum pudoris. Gaudebat enim dispendio pul-
 chritudinis, periculum integritatis auferri. Sed
 illi potuerunt quidem vultum eius vulnerum
 vibicibus exarare, faciem tamen virtutis eius, &
 gratiam decoris interni, nequaquam exarare po-
 tuerunt. Hæc Ambrosius, qui & ad Sororem scri-
 bens, de eadem hæc inter cætera ait. Fuit S. Sote-
 ris, tam fortis & patiens, vt cum teneras pœnæ
 offerret genas, prius carnifex cadendo deficeret,
 quam martyr iniuriæ cederet. Non vultum in-
 flexit, non orā conuertit, non genitum, non lacy-
 mam dedit. Denique cum cætera pœnarum ge-
 nera vicisset, gladium quem quærebat, inuenit.
 Porro Pancratius, quàm præclaris post mortem
 miraculis floruerit, testatur Gregorius Turonen-
 si ait: Si cuiusquam mens insana iuramentum
 inane proferre voluerit, prius quam sepulcrum
 eius adeat, hoc est antè quàm vsque ad cæcellos,
 qui sub arcu habentur, vbi clericorum psallen-
 tium

Martyrium
S. Soteris.

Ceditur erus
deliter alas
pis.

Lib. 3 de
virg.
Animi eius
fortitudo.

Gladio cons
summarur.

Vide Bar. 10.
2. an. Chri-
sti 304. & in
not. mart.
Ro 10. Febr.

Lib. 1. ca. 19.
de glo. mar.

S. Pancr. co-
ruseat mira-
culis post o-
bitum.

tium stare mos est, accedat, statim aut arripitur à dæmone, aut præceps in pavementum treos amittit spiritum.

C Baron. In
not. ad mar.
Rom.

VITA S. MODOALDI, TREVIRORUM Episcopi, ex ea quæ est per Stephanum, Abbatem Leodiensem. Vixit sub Pipino, 18. Francorum rege, qui regnare cœpit anno 751. cum eo tempore, ordinatus est Episcopus.

12. Maij.

Inter præclaros & præcipuos summa sanctitate & ingenuitate viros, quorum fide, doctrina, moribus, & virtutibus sancta fulget Ecclesia, S. Modoaldus, inclyta Aquitanorum præcipua ortus, haud postremas obtinet. Et si autè propter vetustatem, aut scriptorum abolitionem, multa nobis compertum sit, quibus avis aut maioribus, vel quàm digna radice tam insignis arbor prodierit, tamen ex propinquis & cognatis, nomine gloria, & honore, terra marique celeberrimis, quorum virtute publica res floruit, quorumque potentiâ totus orbis extimuit, tam charta quàm fama genus eius incognitum non est. Nam soror eius, ita nomine, mulier admodum venerabilis, stabili matrimonij vinculo, clarissimo Duci Pipino coniuncta fuit, quæ defuncto marito, propriæ don us fastigia, spe secundarum nuptiarum procis multis incisa, in Ecclesiam commutavit, & à sancto Amando Traiectensi Episcopo sacrum velum, sanctæque religionis habitum suscepit. Iam verò quàm clarè, genus & nobilitas Modoaldi, ex liberis & nepotibus venerandæ sororis eius elucescat, Grimoaldus patris dignitatis ac pietatis hæres, & duæ sorores eius, Gertrudis & Begga, egregiè declarant. Nam Grimoald.

Nobile &
præclarum
genus S. M.
doaldi.

Ita soror eius
Modualdis.

Grimoaldus
alius Itæ.